

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

26 януари 2017 година *

„Обжалване — Картели — Белгийски, германски, френски, италиански, нидерландски и австрийски пазари на оборудване за баня — Координиране на продажните цени и обмен на чувствителна търговска информация — Програма за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер — Регламент (ЕО) № 1/2003 — Член 23, параграф 2 — Таван от 10 % от оборота — Упражняване на правомощието за пълен съдебен контрол“

По дело C-619/13 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 25 ноември 2013 г.,

Mamoli Robinetteria SpA, установено в Милано (Италия), за което се явяват F. Capelli и M. Valcada, avvocati,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват L. Malferrari и F. Ronkes Agerbeek, в качеството на представители, подпомагани от F. Ruggeri Laderchi, avvocato, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: A. Tizzano, заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на председател на първи състав, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (докладчик) и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат : M. Wathelet,

секретар: K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 септември 2015 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* * Език на производството: италиански.

Решение

- 1 С жалбата си Mamoli Robinetteria SpA иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 16 септември 2013, Mamoli Robinetteria/Комисия (T-376/10, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2013:442), с което той отхвърля жалбата му за частична отмяна на Решение С(2010) 4185 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 г. относно производство по член 101 ЕО и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/39092 — Оборудване за баня) (наричано по-нататък „спорното решение“) в отнасящата се до него част, или при условията на евентуалност — отмяна или намаляване на наложената му с това решение глоба.

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 1/2003

- 2 Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) предвижда в член 23, параграфи 2 и 3:

„2. С решение Комисията може да налага [глоби] на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност:

а) нарушават член [101 ДФЕС] или [102 ДФЕС] [...]

[...]

За всяко предприятие и сдружение на предприятия, което има участие в нарушението, [глобата] не може да надвишава 10 % от общия размер на оборота му за предходната стопанска година.

[...]

3. При определяне на размера на [глобата] се взема предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението.“

Насоките от 2006 г.

- 3 В точка 2 от Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1/2003 (ОВ С 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“), се посочва по отношение на определянето на глобите, че „Комисията трябва да отчита както тежестта, така и продължителността на нарушението“ и че „наложената глоба не може да надвишава максималните размери, определени в член 23, параграф 2, втора и трета алинея от Регламент № 1/2003.“
- 4 Точки 23, 25, 28, 29 и 37 от Насоките от 2006 г. гласят:

„23. Хоризонталните споразумения за фиксиране на цените, [...], които обикновено са поверителни, поради самото си естество са сред най-вредните ограничения на конкуренцията. С оглед на следваната политика те ще бъдат наказвани с най-тежки глоби. Поради това делът [от] стойността на продажбите, който ще се взема предвид при такива нарушения, по принцип ще бъде в горния край на скалата.

[...]

25. Освен това, независимо от продължителността на участието на предприятието в нарушението, Комисията ще включи в основния размер сума между 15 % и 25 % от стойността на продажбите, както е определена в раздел А по-горе, с цел да възпира предприятията дори да встъпват в хоризонтални споразумения за фиксиране на цените [...]

[...]

28. Основният размер може да бъде увеличен, ако Комисията установи, че са налице [отегчаващи] обстоятелства, като например:

[...]

29. Основният размер може да бъде намален, ако Комисията установи наличието на смекчаващи обстоятелства, като например:

[...]

37. Въпреки че настоящите насоки представляват обща методология за определяне на глобите, особеностите на даден случай или необходимостта да се постигне възпиращ ефект в конкретен случай може да обоснове отклонение от тази методология или от границите, посочени в точка 21.“

Фактите по спора и спорното решение

- 5 Фактите по спора, изложени в точки 1—25 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени, както следва.
- 6 Жалбоподателят е италианско предприятие, които произвежда изключително кранове и фитинги.
- 7 На 15 юли 2004 г. Masco Corp. и дъщерните му дружества, сред които Hansgrohe AG, което произвежда кранове и фитинги, и Hürpe GmbH, което произвежда душ кабинни, уведомяват Комисията за наличието на картел в сектора на оборудването за баня и искат да бъдат освободени от глоби на основание Известието на Комисията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер по делата за картели (ОВ С 45, 2002 г., стр. 3) или поне да бъде намален техният размер.
- 8 На 9 и 10 ноември 2004 г. Комисията прави внезапни проверки в помещенията на няколко дружества и национални професионални сдружения, които извършват дейност в сектора на оборудването за баня. След като между 15 ноември 2005 г. и 16 май 2006 г. тя е отправила искания за предоставяне на информация до въпросните дружества и сдружения, включително до жалбоподателя, на 26 март 2007 г. Комисията приема изложение на възраженията. На жалбоподателя е изпратено уведомление за това.
- 9 На 20 януари 2006 г. жалбоподателят е поискал също да бъде освободен от глоби или поне размерът на глобата му да бъде намален.

- 10 След като от 12 до 14 ноември 2007 г. е проведено изслушване, на 9 юли 2009 г. е изпратено писмо с изложение на фактите до няколко дружества, сред които не е жалбоподателят, а между 19 юни 2009 г. и 8 март 2010 г. са изпратени допълнителни искания за предоставяне на информация, чийто получател този път е и жалбоподателят, на 23 юни 2010 г. Комисията приема спорното решение.
- 11 С това решение Комисията установява, че е налице нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3) в сектора на оборудването за баня. Това нарушение, в което са участвали 17 предприятия, е протекло в различни периоди от време между 16 октомври 1992 г. и 9 ноември 2004 г. под формата на съвкупност от антиконкурентни споразумения или съгласувани практики на белгийска, германска, френска, италианска, нидерландска и австрийска територия.
- 12 По-специално в посоченото решение Комисията приема, че установеното нарушение се състои, първо, в координиране от посочените производители на оборудване за баня на годишните повишения на цените и на други ценообразуващи елементи по време на редовни срещи в рамките на национални професионални сдружения, второ, в определяне и координиране на цените по повод на конкретни събития като повишението на цените на суровините, въвеждането на еврото и на пътни такси, и трето, в съобщаване и обмен на чувствителна търговска информация. Освен това Комисията установява, че определянето на цените в сектора на оборудването за баня следва годишен цикъл. В рамките на цикъла производителите определят своите ценови листи, които остават в сила най-общо за една година и на тях се основават отношенията с търговците на едро.
- 13 Засегнатите от картела продукти били оборудване за баня, принадлежащо към една от следните три подгрупи продукти, а именно крановете и фитингите, душ кабините и аксесоарите към тях, както и керамичните изделия (наричани по-нататък „трите подгрупи продукти“).
- 14 Развитите в Италия антиконкурентни практики били внедрени в рамките на две неформални групи. Първата, която носи името „Euroitalia“, била създадена от предприятия, които провеждали срещи от два до три пъти годишно в периода от юли 1992 г. до октомври 2004 г. В рамките на тази група, която се сформира при навлизането на германските производители на италианския пазар, обменът на информация се отнасял не само до крановете и фитингите, но и до керамичните изделия. Втората неформална група от предприятия, която носи името „Michelangelo“, не включвала жалбоподателя. Тя се събирала няколко пъти в периода между края на 1995 г. или началото на 1996 г. и 25 юли 2003 г. По време на тези срещи обсъжданията засягали широка гама от санитарни продукти, по-специално крановете и фитингите и керамичните изделия.
- 15 Що се отнася до участието на жалбоподателя в антиконкурентните практики, в спорното решение Комисията установява, че той е участвал в незаконните обсъждания, провели си в рамките на Euroitalia в периода от 18 октомври 2000 г. до 9 ноември 2004 г.
- 16 Така в член 1, параграф 5, точка 15 от спорното решение Комисията установява, че жалбоподателят е нарушил член 101 ДФЕС поради участието си в продължено споразумение или съгласувани практики на италианска територия в периода от 18 октомври 2000 г. до 9 ноември 2004 г.
- 17 Съгласно член 2, параграф 14 от спорното решение Комисията налага на жалбоподателя глоба в размер на 1 041 531 EUR.
- 18 За да изчисли тази глоба, Комисията се е основала на Насоките от 2006 г.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 19 На 7 септември 2010 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение, като изтъква пет основания. Първото основание е изведено от неуведомяването на жалбоподателя за писмото с изложение на фактите и от невъзможността да се запознае с няколко документа, посочени в спорното решение относно участието му в разглежданите антиконкурентни практики. Второто основание е изведено от незаконосъобразността на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Третото основание е изведено от грешки, допуснати при установяването на участието на жалбоподателя в картел на италианския пазар на крановете и фитингите. Четвъртото основание е изведено от грешки, допуснати при определянето на наложената на жалбоподателя санкция и на размера на глобата. Петото основание е изведено от грешка в преценката относно размера на предоставеното му намаляване поради финансовото му положение.
- 20 При условията на евентуалност, жалбоподателят предявява искания за отмяна или намаляване на наложената глоба.
- 21 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата в нейната цялост.

Искания на страните

- 22 Жалбоподателят иска от Съда:
- като главно искане, да отмени обжалваното съдебно решение,
 - да отмени членове 1 и 2 от спорното решение, доколкото те се отнасят до него,
 - при условията на евентуалност, да намали глобата до размер, съответстващ на 0,3 % от оборота му за 2003 г. или във всеки случай до размер, който е по-малък от наложената санкция и
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 23 Комисията иска от Съда:
- да отхвърли жалбата и
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

- 24 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква седем основания, сред които и петте основания, предявени в първоинстанционното производство.
- 25 С първото основание жалбоподателят упреква Общия съд, от една страна, че е квалифицирал неправилно довод като ново основание, и от друга страна, че се е позовал на фактически несъществуващо обстоятелство. Второто основание критикува приетите от Общия съд мотиви относно неуведомяването на жалбоподателя за писмото с изложение на фактите. С третото си основание той упреква Общия съд, че е отхвърлил възражението за незаконосъобразност на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. С четвъртото основание той критикува мотивите на обжалваното съдебно решение относно особеността на италианския пазар за кранове и фитинги и относно релевантността на приетите от Комисията доказателства по

повод на участието му в извършеното на този пазар нарушение. С петото основание се критикува обжалваното съдебно решение, доколкото то не е санкционирало допуснатите от Комисията грешки при определянето на наложената на жалбоподателя глоба. С шестото основание жалбоподателят критикува Общия съд за това, че е приел, че Комисията е намалила в достатъчна степен наложената му глоба. Със седмото основание жалбоподателят изтъква, че Общият съд е приел погрешно, че предявените от жалбоподателя искания за събиране на доказателства са ирелевантни.

По първото основание, изведено от погрешна квалификация на довод като ново основание и от фактическа грешка в преценката

Доводи на страните

- 26 В първата част на първото основание жалбоподателят упреква Общия съд, че в точка 30 от обжалваното съдебно решение е допуснал грешка при прилагане на правото, като е квалифицирал довода му, че Комисията погрешно е заключила, че жалбоподателят е участвал в нарушение във връзка с оборудване за баня, при положение че той не произвежда керамични изделия, като ново основание, в резултат на което го е отхвърлил като недопустимо.
- 27 Този довод представлявал по-специално предпоставката на четвъртото основание от жалбата в първоинстанционното производство относно критериите за определяне на размера на наложената на жалбоподателя глоба. В това отношение било безспорно, че жалбоподателят не произвежда кранове и фитинги, както и че самият Общ съд го посочвал в точка 4 от обжалваното съдебно решение, а също и че жалбоподателят го припомнил на няколко пъти в жалбата си в първоинстанционното производство. От друга страна, като е квалифицирал като ново основание посочения довод, без Комисията да е предявила подобна липса на процесуална предпоставка, Общият съд се произнесъл отвъд петитума.
- 28 Във втората част на първото основание жалбоподателят упреква Общия съд, че в точка 9 от обжалваното съдебно решение се е позовал на констатацията, че жалбоподателят е поискал да се приложи програмата за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, при положение че той никога не е формулирал подобно искане.
- 29 Комисията смята, че това основание в двете му части е недопустимо и при всички положения трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

- 30 Що се отнася до грешката в квалификацията, в която е упрекнат Общият съд, следва да се припомни, че съгласно член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд в редакцията му, приложима към датата на постановяване на обжалваното съдебно решение (наричан по-нататък „Процедурният правилник на Общия съд“), в хода на производството не могат да се въвеждат нови основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството.
- 31 Освен това от постоянната съдебна практика следва, че в съответствие с член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд предметът на спора и краткото изложение на изложените основания представляват два съществени елемента, които трябва да се съдържат в исковата молба или жалбата (решение от 3 април 2014 г., Франция/Комисия, C-559/12 P, EU:C:2014:217, т. 38). Исканията в жалбата трябва да бъдат формулирани недвусмислено, за да

се избегне тази юрисдикция да се произнесе отвъд петитума или да пропусне да се произнесе по оплакване (вж. по аналогия решение от 12 февруари 2009 г., Комисия/Полша, C-475/07, непубликувано, EU:C:2009:86, т. 43).

- 32 Налага се обаче констатацията, че в жалбата си в първоинстанционното производство Mamoli Robinetteria не е изтъкнало довода, че в член 1, параграф 5, точка 15 от спорното решение Комисията погрешно е заключила, че дружеството е участвало в нарушение във връзка с оборудване за баня, при положение че не произвежда керамични изделия.
- 33 Освен това жалбоподателят не изтъква наличието на правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството, които биха могли да обосноват късното въвеждане на подобен довод. Накрая посоченият довод не може да се приеме за разширяване на оплакване, посочено преди това в жалбата.
- 34 От това следва, че правилно в точка 30 от обжалваното съдебно решение Общият съд е квалифицирал този довод, изтъкнат от жалбоподателя в хода на производството след подаването на жалбата, като ново основание и поради тази причина го е отхвърлил.
- 35 От друга страна, тъй като с оглед на целите, посочени в точка 31 от настоящото решение, условията за допустимост относно спора и краткото изложение на основанията, изтъкнати пред Общия съд, както и свързаната с това забрана, предвидена в член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд, да се въвеждат нови основания в хода на производството, са абсолютни процесуални предпоставки, Общият съд не може да бъде упрекнат, че е разгледал служебно процесуалната предпоставка, изведена от нарушението на тези предписания.
- 36 Следователно първата част на първото основание следва да се отхвърли по същество.
- 37 Що се отнася до втората част на първото основание, следва да се посочи, че Общият съд не е направил нито фактически, нито правен извод от чисто фактическата констатация в точка 9 от обжалваното съдебно решение в частта, посветена на припомнянето на фактите по спора, която част е квалифицирана като погрешна от жалбоподателя и според която той е направил искане за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер.
- 38 Ето защо това оплакване следва да се отхвърли като неотносимо (вж. по аналогия решение от 2 октомври 2003 г., Thyssen Stahl/Комисия, C-194/99 P, EU:C:2003:527, т. 46 и 47).
- 39 От това следва, че първата част трябва да бъде отхвърлено като отчасти неотносима и отчасти необоснована.

По второто основание, свързано с неуведомяването на жалбоподателя за писмо с изложение на фактите

Доводи на страните

- 40 С второто основание жалбоподателят упреква Общия съд, че е отхвърлил като отчасти необосновано и неотносимо оплакването, изведено от това, че за разлика от другите предприятия, участвали в нарушението, Комисията не е изпратила уведомление за писмо с изложение на фактите. Всъщност подобна липса на уведомяване била съставна част на нарушение на правото на защита. В това отношение, противно на приетите в точка 38 от обжалваното съдебно решение мотиви на Общия съд, с които се отхвърлят доводите, изведени от липсата на уведомяване, като неотносими, било безспорно, че запознаването с фактическите обстоятелства било обезателно полезно за изработването на защитна стратегия.

- 41 Според Комисията това основание е явно недопустимо и във всички случаи трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

- 42 Следва да се припомни, че от член 256 ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз и от член 168, параграф 1, буква г) от Процедурния правилник на Съда следва, че жалбата трябва точно да посочва пороците на решението, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя такова искане, тъй като в противен случай жалбата или съответното основание ще бъдат недопустими (решение от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 43 и цитираната съдебна практика).
- 43 Важно е да се подчертае също, че жалбата е недопустима, доколкото повторя вече изложени пред Общия съд основания и доводи, включително тези, които са били основани на изрично отхвърлени от тази юрисдикция факти, без дори да съдържа доводи, насочени по-конкретно към установяване на грешката при прилагане на правото, която опорочава решението на Общия съд. Всъщност подобна жалба представлява в действителност просто искане за преразглеждане на представената пред Общия съд искова молба или жалба, което е извън компетентността на Съда в рамките на производството по обжалване (решения от 7 януари 2004 г., Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, т. 51 и цитираната съдебна практика, и от 30 май 2013 г., Quinn Barlo и др./Комисия, C-70/12 P, непубликувано, EU:C:2013:351, т. 26).
- 44 Налага се обаче констатацията, че жалбоподателят, от една страна, само възпроизвежда по един и същи начин оплакване, изтъкнато в първоинстанционното производство пред Общия съд и изведено от липсата на уведомление за писмо с изложение на фактите, а от друга страна, излага общи съображения, без да установи, че те се отнасят по особен начин към настоящия случай, въздържайки се да посочи конкретна грешка при прилагане на правото, която Общият съд допуснал в обжалваното съдебно решение.
- 45 Ето защо второто основание трябва да се отхвърли като недопустимо.

По третото основание, изведено от незаконосъобразността на Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

Доводи на страните

- 46 С третото основание жалбоподателят упреква Общия съд най-напред, че е отхвърлил възражението за незаконосъобразност на Известието относно сътрудничеството от 2002 г., при положение че програма за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер като предвидената в това известие задължително трябвало да бъде въведена и уредена с акт на компетентния в областта на конкуренцията законодател на Европейския съюз, който да бъде незабавно приложим и да има директен ефект.
- 47 По-нататък жалбоподателят посочва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точки 55 и 56 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е компетентна да приеме и уреди програма за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер на основание на член 15, параграф 2 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ P 13, 1962 г., стр. 204), който понастоящем е член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Нито една директно приложима разпоредба, приета от компетентния в областта на конкуренцията

законодател на Съюза, не предоставяла на Комисията правомощието да се въздържа да санкционира предприятие, извършило нарушение в областта на конкуренцията, единствено поради факта, че предприятието е декларирало, че е извършило това нарушение. Напротив, от членове 101 и 103 ДФЕС следвало, че подобно нарушение на правото на Съюза в областта на конкуренцията трябвало да доведе до налагането на санкция.

- 48 Накрая жалбоподателят упреква Общия съд, че в точка 57 от обжалваното съдебно решение е приел, че приетото от Комисията Известие относно сътрудничеството не нарушава принципа на разделение на правомощията и че е отхвърлил довода, според който в държавите членки на Съюза програмите за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер се приемат на основание на законодателни актове.
- 49 Според Комисията това основание е недопустимо и във всички случаи трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

- 50 Най-напред, що се отнася до оплакването, изведено от това че Комисията не е компетентна да приеме програма за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, следва да се подчертае, че жалбоподателят не установява конкретна грешка при прилагане на правото, която е допусната в обжалваното съдебно решение. Ето защо според съдебната практика, припомнена в точка 42 от настоящото съдебно решение, това оплакване трябва да се отхвърли като недопустимо.
- 51 По-нататък, що се отнася до оплакването, критикуващо точки 55 и 56 от обжалваното съдебно решение, според което Общият съд неправилно приел, че Комисията е компетентна да приеме Известието относно сътрудничеството от 2002 г. на основание на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, понастоящем член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, следва да се посочи, на първо място, че Съдът нееднократно е посочвал, че Комисията може да приеме указателни правила за поведение като тези съдържащи се в Известието от 2002 г., с които тази институция се самоограничава в упражняването на правото на преценка, предоставено ѝ по силата на посочените членове (вж. в този смисъл решения от 28 юни 2005 г., *Dansk Rørindustri* и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P— C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 209, 211, 213 и 250, и от 18 юли 2013 г., *Schindler Holding* и др./Комисия, C-501/11 P, EU:C:2013:522, т. 58 и 67—69).
- 52 На второ място, от практиката на Съда следва, че член 101 ДФЕС не изключва Комисията, упражнявайки правомощията си в областта на конкурентното право, да може да установи нарушение на този член, без да наложи глоба, като такова третиране може да бъде предоставено обаче само в съвсем извънредни случаи, при които сътрудничеството на дадено предприятие е било решаващо за откриването и ефективното налагане на наказания за картела (вж. в този смисъл решение от 18 юни 2013 г., *Schenker & Co.* и др., C-681/11, EU:C:2013:404, т. 48 и 49).
- 53 На трето място, от постоянната съдебна практика следва също, че програмите за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер са полезни инструменти за ефикасно разкриване и прекратяване на нарушенията на правилата на конкуренцията и в този смисъл обслужват целта за ефективно прилагане на членове 101 и 102 ДФЕС (вж. по-специално решения от 14 юни 2011 г., *Pfleiderer*, C-360/09, EU:C:2011:389, т. 25, и от 6 юни 2013 г., *Donau Chemie* и др., C-536/11, EU:C:2013:366, т. 42).

- 54 От това следва, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 55 и 56 от обжалваното съдебно решение е приел, че съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 Комисията може да приеме Известието относно сътрудничеството от 2002 г.
- 55 Накрая, доколкото оплакването, което критикува точка 57 от обжалваното съдебно решение и е изведено от факта, че приемането от Комисията на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. нарушава принципа на разделение на правомощията, почива по същество на предпоставката, че Комисията не разполага с подходящо правно основание за приемането му, то трябва да се отхвърли по същите причини като тези в точки 51—54 от настоящото решение.
- 56 Следователно третото основание следва да се отхвърли като отчасти недопустимо и отчасти по същество.

По четвъртото основание, изведено от грешки в резултат на вменяването, че жалбоподателят е участвал в картел в нарушение на член 101 ДФЕС и на член 2 от Регламент № 1/2003

Доводи на страните

- 57 С четвъртото основание жалбоподателят упреква Общия съд, че неправилно е отхвърлил доводите му относно особеностите на италианския пазар за кранове и фитинги и относно релевантността на приетите от Комисията доказателства, в резултат на което не е санкционирал допуснатите от Комисията грешки, вменявайки му участие в разглеждания картел в нарушение на член 101 ДФЕС и на член 2 от Регламент № 1/2003.
- 58 На първо място, що се отнася до особеностите на италианския пазар за кранове и фитинги, в точки 61—133 от обжалваното съдебно решение Общият съд приел по-специално, че структурата на този пазар не е релевантна за разрешаването на спора и че участието на жалбоподателя в нарушението се извежда единствено от присъствието му на срещите на Euroitalia, при положение че от тази структура, характеризираща се със значителен брой производители и търговци на едро, следва че в Италия е невъзможно да се създаде картел. Освен това в точки 65—72 от обжалваното съдебно решение Общият съд разгледал повърхностно този довод, задоволявайки се с различни принципни наблюдения, така че мотивите на обжалваното съдебно решение били непълни.
- 59 На второ място, що се отнася до относимостта на доказателствата за участието на жалбоподателя в нарушението, извършено на италианския пазар за кранове и фитинги, които доказателства са приети от Комисията, Общият съд или пропуснал да разгледа изтъкнатите от жалбоподателя доводи относно по-специално особената роля на American Standard Inc. на италианския пазар, както и участието на жалбоподателя в различните срещи, или неправилно ги и отхвърлил като неоснователни или, като например в точка 132 от обжалваното съдебно решение, като неотносими. По-специално Общият съд допуснал грешка, като приел, че представителят на жалбоподателя г-н Costagli е присъствал на срещата на 1 февруари 2001 г., при положение че било доказано, че той не е присъствал на тази среща. Освен това в точка 106 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно отхвърлил довода относно недоверността на данните, получени по време на срещите на Euroitalia, като приел, че от стенографските бележки на Grohe Beteiligungs GmbH следва, че RAF Rubinetteria SpA било предвидило увеличаване на цените от 3 %.
- 60 Комисията поддържа, че доколкото четвъртото основание всъщност цели фактите да бъдат отново разгледани, то е недопустимо или поне трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

- 61 Налага се констатацията, че в двете части на четвъртото основание по същество жалбоподателят възпроизвежда третото основание от жалбата си в първоинстанционното производство по отношение на особеността на италианския пазар за кранове и фитинги, както и на относимостта на приетите от Комисията доказателства за участието му в извършеното на този пазар нарушение.
- 62 Така с четвъртото основание жалбоподателят цели да се преразгледа подадената пред Общия съд жалба, което, както беше припомнено в точка 43 от настоящото решение, е извън компетентността на Съда.
- 63 По-специално втората част на това основание, доколкото критикува преценката на Общия съд за участието на жалбоподателя в нарушението, извършено на италианския пазар за кранове и фитинги, има за цел да се направи нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата, която, освен в хипотезата на изопачаване на доказателствата, което не се твърди в настоящия случай, също е извън компетентността на Съда според постоянната съдебна практика (вж. по-специално решения от 20 януари 2016 г., *Toshiba Corporation/Комисия*, C-373/14 P, EU:C:2016:26, т. 40 и от 16 юни 2016 г., *Evonik Degussa и AlzChem/Комисия*, C-155/14 P, EU:C:2016:446, т. 23 и цитираната съдебна практика).
- 64 В резултат на това четвъртото основание, доколкото критикува точки 61—133 от обжалваното съдебно решение, тъй като в тях са отхвърлени доводите на жалбоподателя относно особеността на италианския пазар за кранове и фитинги и относно относимостта на приетите от Комисията доказателства по повод на участието на жалбоподателя в нарушението, извършено на този пазар, трябва да се отхвърли като недопустимо.
- 65 За разлика от това, що се отнася до непълния и недостатъчен характер на прегледа на Общия съд, и следователно за липса на мотиви, следва да се припомни, че въпросът дали мотивите на решение на Общия съд са достатъчни е правен и като такъв той може да бъде повдиган в производство по обжалване (вж. по-специално решение от 14 октомври 2010 г., *Deutsche Telekom/Комисия*, C-280/08 P, EU:C:2010:603, т. 123).
- 66 В това отношение следва да се припомни, че според добре установената практика това задължение за мотивиране не означава все пак, че Общият съд е длъжен в изложението си да следва изчерпателно и едно по едно всички представени от страните по спора съображения. Следователно мотивите могат да бъдат и имплицитни, при условие че дават възможност на заинтересованите лица да се запознаят с причините, поради които Общият съд не е уважил техните доводи, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя съдебен контрол (вж. в този смисъл по-специално решения от 2 април 2009 г., *Bouygues и Bouygues Télécom/Комисия*, C-431/07 P, EU:C:2009:223, т. 42, и от 22 май 2014 г., *Armando Álvarez/Комисия*, C-36/12 P, EU:C:2014:349, т. 31).
- 67 В настоящия случай, що се отнася, на първо място, до развития в първоинстанционното производство довод относно участието на италианския пазар за кранове и фитинги, следва да се отбележи, че след като припомня в точки 64—71 от обжалваното съдебно решение съставните елементи на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС, както и свързаната с това практика на Съда, в точка 72 от обжалваното съдебно решение по същество Общият съд установява, че Комисията основателно е приела, че жалбоподателят е участвал в обмен на информация относно бъдещото повишаване на цените, който обмен има антиконкурентен предмет и цел и следователно представлява нарушение на тази разпоредба.

- 68 В това отношение в точка 74 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е могъл, без да разгледа същността на доводите на жалбоподателя относно специфичната структура на италианския пазар за кранове и фитинги, да отхвърли посочените доводи като неотносими, тъй като те не могат да обезсилят констатацията, че обменът на разглежданата информация има антиконкурентен предмет и цел.
- 69 Що се отнася, на второ място, до съображенията на Общия съд относно достоверността и отнositимостта на приетите от Комисията доказателства по повод на участието на жалбоподателя в извършеното на този пазар нарушение, от прочита на точки 76—126 от обжалваното съдебно решение следва, че Общият съд е направил обширен и подробен преглед на различните доводи, изтъкнати от жалбоподателя в това отношение, по-специално по отношение на участието му в разглежданите различни срещи на Euroitalia. Следователно според съдебната практика, припомнена в точка 66 от настоящото решение, Общият съд не може да бъде упрекнат, че не се е произнесъл изрично по всяко фактическо обстоятелство или доказателство, представено от жалбоподателя.
- 70 Поради тази причина оплакването, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, трябва да се отхвърли по същество.
- 71 С оглед на изложеното по-горе четвъртото основание трябва да се отхвърли като отчасти недопустимо и отчасти по същество.

По петото основание относно допуснатите грешки при определянето на глобата

Доводи на страните

- 72 С петото си основание жалбоподателят упреква Общия съд, че е допуснал грешки при прегледа на определената от Комисията глоба, наложена в спорното решение.
- 73 На първо място, той критикува Общия съд, че в точки 137 и 158 от обжалваното съдебно решение, прочитайки повърхностно доводите му, е отхвърлил оплакването за дискриминационния характер на размера на наложената глоба, който е равен на 10 % от оборота, определен въз основа на Насоките от 2006 г. в съответствие с предвидения в член 23, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1/2003 таван.
- 74 На второ място, жалбоподателят изтъква отново доводите, критикуващи наложената санкция, които е представил и в първоинстанционното производство, но които Общият съд не разгледал достатъчно внимателно.
- 75 В това отношение жалбоподателят посочва по-специално, първо, че обръщайки доказателствената тежест, прилагането на Известието относно сътрудничеството от 2002 г. е довело до нарушение на член 2 от Регламент № 1/2003. Второ, прилагането на посоченото известие нарушавало правото на справедлив съдебен процес, установено в членове 6 и 7 на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), и в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Трето, жалбоподателят упреква Общия съд, че се е ограничил да отбележи в точка 155 от обжалваното съдебно решение, че дадена санкция е законосъобразна, когато санкционираният може да разбере кои действия и бездействия са ангажирали отговорността му, без да отговори на изтъкнатото в първоинстанционното производство оплакване, според което системата за определяне на санкциите, приложима в областта на конкуренцията, не съответства на ЕКПЧ, по-специално на член 7 от нея, който изисква наказанията да бъдат ясно дефинирани. Четвърто, жалбоподателят упреква Общия съд, че в точка 169 от обжалваното съдебно решение е приел, че жалбоподателят изтъкнал пред него грешка в преценката на фактите, допусната от

Комисията, едва при самото определяне на коефициента „допълнителен размер“ със ставка 15 %, а не при определянето на същата ставка на коефициента „тежест на нарушението“. Пето, жалбоподателят се позовава на незаконосъобразността на критериите, предвидени в Насоките от 2006 г., чието съобразяване от Комисията, за да определи размера на всяка от санкциите, води поради прилагането на предвидения в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 таван до това размерът на произнесената глоба да съответства системно на 10 % от оборота. Общият съд обаче напълно пропуснал да разгледа това възражение за законосъобразност и в точка 158 от обжалваното съдебно решение се ограничил да отбележи, че жалбоподателят не бил осъден да заплати санкция, равна на 10 % от оборота. Шесто, Комисията, а впоследствие и Общият съд определили коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“, изхождайки, както следвало от точки 165 и 166 от обжалваното съдебно решение, от погрешните предпоставки, че жалбоподателят участвал в единно нарушение на територията на шест държави членки, включващо всички групи продукти, които са предмет на разследването, с пазарен дял от около 54,3 % във всяка от тези държави посредством антиконкурентни практики, които най-общо са били приведени в изпълнение. Седмо, въпреки че Общият съд е приел, че решението на Комисията е опорочено от грешка в преценката, в точки 192—195 от обжалваното съдебно решение той не е направил никакъв извод. По този начин Общият съд нарушил принципите на пропорционалност и на равно третиране.

- 76 Комисията оспорва както допустимостта, така и основателността на петото основание. В този смисъл тя подчертава обаче, че противно на приетото от Общия съд в точка 171 от обжалваното съдебно решение, тежестта на нарушението не е задължително различна според това дали предметът на картела се отнася до два или повече вида продукти или до една-единствена държава членка, или до шест държави членки. Така, както потвърди Комисията в хода на съдебното заседание, като приема, че Общият съд правилно е отхвърлил доводите на жалбоподателя, изведени от нарушение на принципите на равно третиране и на пропорционалност, тя по същество приканва Съда да замени мотивите в тази част от съображенията на Общия съд.

Съображения на Съда

- 77 В началото следва да се припомни, както става ясно от постоянната съдебна практика, припомнена в точки 42 и 43 от настоящото решение, че трябва да бъде обявено за недопустимо основание, чиито доводи не са достатъчно точни и достатъчно обосновани, за да позволят на Съда да упражни своя контрол за законосъобразност, или само повторя вече изложени пред Общия съд доводи, включително тези, които са били основани на изрично отхвърлени от тази юрисдикция факти (вж. в този смисъл по-специално решения от 30 май 2013 г., *Quinn Barlo* и др./Комисия, C-70/12 P, непубликувано, EU:C:2013:351, т. 26, и от 21 януари 2016 г., *Galp Energía España* и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 44).
- 78 Ето защо изтъкнатите в рамките на петото основание доводи, които не установяват с достатъчна точност грешка при прилагане на правото, допусната от Общия съд, и се състоят в общи и необосновани твърдения или само възпроизвеждат, както посочва самият жалбоподател, доводи, които той вече е изложил в първоинстанционното производство, трябва да се отхвърлят като недопустими.
- 79 Следователно на разглеждане от Съда подлежат само доводите, изведени, първо, от допуснатите от Общия съд грешки в точки 137 и 158 от обжалваното съдебно решение относно дискриминационния и непропорционален характер на прилагането на санкция в размер на 10 % от оборота съгласно член 23, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1/2003, второ, от недостатъчни мотиви, по-специално в точка 155 от обжалваното съдебно решение относно законосъобразността на системата за определяне на санкциите, трето, от грешките при прилагане на правото, допуснати при преценката в точки 165 и 166 от обжалваното съдебно

решение на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“, и четвърто, от това, че в точки 192—195 от обжалваното съдебно решение Общият съд не е направил никакъв извод от грешките в преценката на Комисията, които е установил, и нарушил принципите на пропорционалност и равно третиране.

- 80 Най-напред, що се отнася до оплакването, че Общият съд е нарушил принципите на пропорционалност и на равно третиране поради налагането на санкция в размер от 10 % от оборота, както е предвидено в член 23, параграф 2, втора алинея от посочения регламент, следва да се посочи, че противно на твърдяното от жалбоподателя, Общият съд не се е ограничил до констатацията, че глобата, която му е наложена, е определено по-ниска от този таван.
- 81 Всъщност в точка 158 от обжалваното съдебно решение по същество Общият съд е приел също, че във всеки случай фактът, че поведението на други предприятия е било още по-укоримо от това на жалбоподателя допуска да му се наложи глоба с размер, съответстващ на 10 % от оборота му предвид продължителността и тежестта на собственото му участие в нарушението, и че поради същата причина следва да се отхвърли доводът, че Насоките от 2006 г. са незаконосъобразни, тъй като те биха довели до налагането на подобна глоба на всички предприятия, независимо от тежестта на извършеното нарушение.
- 82 По този начин Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото.
- 83 В това отношение следва да се припомни, че според постоянната практика на Съда предназначението на границата от 10 % от оборота, предвидена в член 23, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1/2003, е да се предотврати налагането на глоби, за които може да се предвиди, че поради мащабите си, определени въз основа на общия им оборот, пък било то и приблизително и неточно, предприятията няма да могат да платят (решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 280, и от 12 юли 2012 г., Cetarsa/Комисия, C-181/11 P, непубликувано, EU:C:2012:455, т. 82).
- 84 Следователно става дума за граница, която се прилага еднакво за всички предприятия, съразмерно с големината на всяко едно от тях, и цели да се избегнат прекомерни и непропорционални глоби. Така тази по-висока граница има различна и самостоятелна цел в сравнение с целта на критериите тежест и продължителност на нарушението (решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 281 и 282, и от 12 юли 2012 г., Cetarsa/Комисия, C-181/11 P, непубликувано, EU:C:2012:455, т. 83).
- 85 От това следва, че определянето за всички санкционирани предприятия, участвали в едно и също нарушение, на глобите в размер на 10 % от съответния им оборот, след като това определяне следва единствено от прилагането на предвидения в член 23, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1/2003 таван не е съставна част на нарушение на принципите на пропорционалност и на равно третиране.
- 86 Освен това с оглед на посочената цел на този таван, обстоятелството, че ефективното прилагане на Насоките от 2006 г. от Комисията води, както поддържа жалбоподателят, често или редовно до това размерът на наложената глоба да бъде равен на 10 % от оборота, не може да постави под въпрос законосъобразността на прилагането на посочения таван.
- 87 От изложеното по-горе става ясно, че първият довод на жалбоподателите следва да се отхвърли.

- 88 Що се отнася по-нататък до оплакването, изведено от недостатъчните мотиви на обжалваното съдебно решение, по-специално в точка 155 от него, по отношение на системата за определяне на санкциите е достатъчно да се констатира, че в точки 152—155 от това решение в съответствие със съдебната практика относно задължението за мотивиране, припомнена в точки 65 и 66 от настоящото решение, Общият съд е разгледал в достатъчна степен от правна страна оплакването на жалбоподателя, изведено то нарушение на принципа за законоустановеност на наказанията.
- 89 От друга страна, доколкото жалбоподателят оспорва предпоставките на приетите от Комисията, а после и от Общия съд, мотиви в точки 165 и 166 от обжалваното съдебно решение във връзка с определянето на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“ в размер на 15 %, на практика той цели да постави под въпрос преценки от фактическо естество, което според постоянната съдебна практика, припомнена в точка 63 от настоящото решение, е извън компетентността на Съда в производството по обжалване.
- 90 Накрая, що се отнася до оплакването, че в точки 192—195 от обжалваното съдебно решение Общият съд не е направил никакъв извод от грешката в преценката на фактите, установена в точка 172 от обжалваното съдебно решение относно държавите членки и подгрупите продукти, обхванати от нарушението, като намали размера на глобата, най-напред следва да се припомни, че Общият съд е единствено компетентен да осъществи контрол върху начина, по който Комисията е направила преценка във всеки конкретен случай за тежестта на неправомерните действия. Контролът на Съда в производството по обжалване има за цел, от една страна, да се провери до каква степен Общият съд правилно от гледна точка на правото е взел предвид всички основни фактори, за да прецени тежестта на определено деяние, разгледано с оглед на член 101 ДФЕС и на член 23 от Регламент № 1/2003, и от друга страна, да се провери дали Общият съд е отговорил надлежно на всички доводи, изложени в подкрепа на искането за отмяна на глобата или за намаляване на размера ѝ (вж. по-специално решения от 17 декември 1998 г., *Baustahlgewebe/Комисия*, C-185/95 P, EU:C:1998:608, т. 128; от 28 юни 2005 г., *Dansk Rørindustri* и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 244, и от 5 декември 2013 г., *Solvay Solexis/Комисия*, C-449/11 P, непубликувано, EU:C:2013:802, т. 74).
- 91 За разлика от това, трябва да се припомни, че при обжалване на решение на Общия съд Съдът не може, когато се произнася по правните въпроси, по съображения за справедливост да замести преценката на Общия съд, който, упражнявайки правомощието си за пълен съдебен контрол, се е произнесъл по размера на глобите, наложени на предприятия за извършени от тях нарушения на правото на Съюза (решения от 28 юни 2005 г., *Dansk Rørindustri* и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 245, и от 11 юли 2013 г., *Gosselin Group/Комисия*, C-429/11 P, непубликувано, EU:C:2013:463, т. 87).
- 92 От друга страна, следва също да се припомни, че за определянето на размера на глобите, трябва да се държи сметка за продължителността на нарушението и за всички елементи от естество да се включат в преценката на тежестта му (решения от 28 юни 2005 г., *Dansk Rørindustri* и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 240, и от 11 юли 2013 г., *Team Relocations* и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 98).
- 93 Между елементите, които поради естеството си могат да бъдат взети предвид при преценката на тежестта на нарушенията, са поведението на всяко едно от предприятията, ролята, която всяко едно от тях е имало при изготвянето на картела, ползите, които са могли да извлекат от него, техният размер и стойността на съответните стоки, както и рискът, който нарушения от този вид представляват за целите на Европейския съюз (решения от 28 юни 2005 г., *Dansk*

Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 242, и от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 100).

- 94 В настоящия случай следва да се посочи, че шестата част на четвъртото основание, изтъкнато от жалбоподателя в първоинстанционното производство, която е разглеждана в точки 159—177 от обжалваното съдебно решение, се отнася, както става ясно по същество от точки 159, 160 и 169 от това решение, само до грешка в преценката на Комисията, допусната при определянето на коефициента „допълнителен размер“, предвиден в точка 25 от Насоките от 2006 г., в размер на 15 %, а не при определянето на коефициента „тежест на нарушението“.
- 95 След като посочва според собствените констатации на Комисията в съображение 879 от спорното решение, че участието на жалбоподателя в нарушението се ограничава до територията на Италия и до подгрупите продукти „кранове и фитинги“ и „керамични изделия“, в точка 172 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че Комисията е допуснала грешка в преценката, доколкото погрешно и приела, че всички предприятия — адресати на спорното решение, сред които е и жалбоподателят, са участвали в единно нарушение, включващо територията на шест държави членки и три подгрупи продукти.
- 96 Общият съд обаче приема, както става ясно, по-специално от точки 171 и 193—196 от обжалваното съдебно решение, че коефициент „допълнителен размер“ от 15 % не е непропорционален с оглед на това нарушение.
- 97 Като преценява в рамките на правомощието си за пълен съдебен контрол в точки 189—199 от обжалваното съдебно решение последиците, които трябва да се изведат във връзка с определянето на коефициента „допълнителен размер“ от шестата част на четвъртото основание, представено в първоинстанционното производство, Общият съд е могъл правилно, след като е счел, както става ясно от точка 192 от обжалваното съдебно решение, че е уместно да се позове на Насоките от 2006 г., да приеме, че коефициент „допълнителен размер“ от 15 % е подходящ, за да бъде санкционирано участието на жалбоподателя в привеждането на картела в действие единствено на територията на Италия.
- 98 В това отношение следва да се посочи, от една страна, че тъй като разглежданият картел има за предмет координирана на цените, той попада в категорията на нарушенията, посочени в точки 23 и 25 от Насоките от 2006 г., и на това основание е сред най-тежките нарушения. От друга страна, както Общият съд уточнява в точка 171 от обжалваното съдебно решение, подобна ставка съответства на най-ниската в диапазона от 15 % до 25 % от стойността на продажбите, предвиден за подобни нарушения в точка 25 (вж. решение от 11 юли 2013 г., Ziegler/Комисия, C-439/11 P, EU:C:2013:513, т. 124).
- 99 Следователно, независимо от факта, че участието на жалбоподателя в разглежданото нарушение включва единствено територията на Италия, Общият съд е могъл да приеме, единствено поради естеството на това нарушение и без да се нарушава принципът на пропорционалност, че определянето на коефициента „допълнителен размер“ в размер на 15 % е подходящо.
- 100 Както обаче поддържа Комисията по същество, мотивите в точки 174, 176, 194 и 195 от обжалваното съдебно решение, според които нарушение, което включва територията на шест държави членки и три подгрупи продукти, трябва да се счита за по-тежко от нарушение като разглежданото, извършено само на територията на една държава членка и включващо само две от три подгрупи продукти, като на предприятията, участвали в нарушение, включващо територията на шест държави членки и три подгрупи продукти, задължително трябва да се наложи само на това основание глоба, изчислена въз основа на коефициент „допълнителен размер“, който е по-голям от 15 %, са опорочени от грешка при прилагане на правото.

- 101 Всъщност, що се отнася до определянето на коефициента „допълнителен размер“, от точка 25 от Насоките от 2006 г. става ясно, че следва да се отчитат редица фактори, по-специално посочените в точка 22 от тези насоки. Ако, за да се направи преценка на тежестта на дадено нарушение, а след това и да се определи размерът на глобата, която трябва да се наложи, може да се отчетат географският обхват на нарушението и броят на подгрупите продукти, обхванати от него, обстоятелството, че дадено нарушение включва по-голям географски обхват или по-голям брой продукти спрямо друго нарушение, не може само по себе си непременно да означава, че първото нарушение, разгледано в неговата цялост, трябва да се квалифицира като по-тежко от второто и като обосноваващо по този начин определянето на по-голям коефициент „допълнителен размер“ от приетия за изчисляването на глобата, с която се санкционира второто нарушение (вж. в този смисъл решение от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 178).
- 102 При това положение, доколкото по същество жалбоподателят упреква Комисията, а след това и Общия съд, че са нарушили принципа на равно третиране, първо, като не са индивидуализирали наложената глоба, отчитайки съответната тежест на участието му в нарушението спрямо участието на другите засегнати предприятия, и второ, като са приели в точки 192—195 от обжалваното съдебно решение същият коефициент „допълнителен размер“ от 15 % както за него, така и за другите предприятия, участвали в единното нарушение, включващо три подгрупи продукти в шест държави членки, следва да се припомни, че принципът на равно третиране е основен принцип на правото на Съюза, предвиден в членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз. От постоянната съдебна практика е видно, че спазването на този принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. по-специално решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, т. 51).
- 103 Спазването на посочения принцип се налага по-специално на Общия съд при упражняване на правомощието му за пълен съдебен контрол. Всъщност упражняването на това правомощие при определяне на размера на глобите не би трябвало да води до дискриминация между предприятията, които са участвали в споразумение или в съгласувана практика, които противоречат на член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 77).
- 104 Както следва от практика на Съда обаче, за да се направи преценка на тежестта на дадено нарушение, отчитането на разликите между предприятията, участвали в един и същ картел, по-специално с оглед на географския обхват на съответните им участия, не трябва да се извършва непременно при определянето на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“, а може да се извърши и на друг етап от изчисляването на глобата, като при коригирането на основния размер в зависимост от смекчаващи и отегчаващи обстоятелства съгласно точки 28 и 29 от Насоките от 2006 г. (вж. в този смисъл решения от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 104 и 105, и от 11 юли 2013 г., Gosselin Group/Комисия, C-429/11 P, непубликувано, EU:C:2013:463, т. 96—100).
- 105 Както отбелязва Комисията, подобни разлики могат да се проявят посредством възприетата стойност на продажбите за изчисляване на основния размер на глобата, доколкото тази стойност отразява за всяко участващо предприятие значението на участието му в разглежданото нарушение в съответствие с точка 13 от Насоките от 2006 г., което позволява като изходна точка за изчисляването на глобите да се приеме размер, който отразява икономическото значение на нарушението и тежестта на предприятието в него (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 76).

- 106 Следователно, доколкото е безспорно, че основният размер на наложената на жалбоподателя глоба се определя, както става ясно от съображение 1219 от спорното решение, в зависимост от стойността на реализираните от жалбоподателя продажби на територията на Италия, в точка 196 от обжалваното съдебно решение Общият съд е могъл, без да наруши принципа на равно третиране, да определи за целите на изчисляването на глобата, която трябва да се наложи на жалбоподателя, коефициент „допълнителен размер“ от 15 %, който е равен на коефициента, възприет за предприятията, участвали в единното нарушение, което включва три подгрупи продукти и шест държави членки.
- 107 С оглед на изложените по-горе съображения, от които става ясно, че възприетите от Общия съд мотиви в точки 174, 176, и 192—195 от обжалваното съдебно решение са опорочени от грешки при прилагане на правото, следва да се припомни, че ако мотивите на решение на Общия съд прикриват нарушение на правото на Съюза, но неговият диспозитив изглежда обоснован по други правни съображения, подобно нарушение не е от естество да доведе до отмяната на това решение, като мотивите следва да се заменят (в. в този смисъл решения от 9 юни 1992 г., Lestelle/Комисия, C-30/91 P, EU:C:1992:252, т. 28, от 9 септември 2008 г., FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 187 и цитираната съдебна практика).
- 108 Ето защо посредством заместване на мотиви следва да се отхвърли оплакването, изведено от това, че Общият съд не е направил никакъв извод от направените в точки 172 от обжалваното съдебно решение констатации, и нарушил принципите на пропорционалност и на равно третиране.
- 109 От изложените по-горе съображения следва, че петото основание трябва да се отхвърли като отчасти недопустимо и отчасти по същество.

По шестото основание, изведено от грешките, допуснати при преценката способен ли е жалбоподателят да плати

Доводи на страните

- 110 С шестото си основание по същество жалбоподателят упреква Общия съд в това, че неправилно е приел, че за целите на прилагането на точка 35 от Насоките от 2006 г. Комисията била намалила в достатъчна степен наложената на жалбоподателя глоба. Той твърди, че Общият съд е отхвърлил основанието за прекомерния характер на наложената глоба в точки 182 и 198 от обжалваното съдебно решение, тъй като жалбоподателят не представил доказателства за прекомерния характер на наложената глоба, при положение че той представил достатъчно доказателства, позволяващи да се установи тежестта на положението, в което се намира. Освен това Общият съд не преценил правилно тези доказателства и действителното положение на жалбоподателя.
- 111 Според жалбоподателя надлежна преценка на положението непременно би довела до констатирането на недостатъчното намаляване, което му е предоставено. В това отношение той се позовава по-специално на драстичния спад в оборота му за периода от 2011 г. до 2013 г., на намаляването на персонала му през 2013 г. и на предвидения му за 2013 г. баланс.
- 112 Комисията, от своя страна, повдига възражение за недопустимостта на шестото основание, което било основен това явно лишено от основание.

Съображения на Съда

- 113 Налага се констатацията, че доколкото с шестото основание жалбоподателят оспорва направената от Общия съд преценка на доказателствата относно способността му за плащане и заклеиява недостатъчното намаляване, което му е предоставено на основание точка 35 от Насоките от 2006 г., той иска Съдът да направи нова преценка на фактите и доказателствата, която обаче, както бе припомнено в точка 63 от настоящото решение, при липса на изопачаване на доказателствата, е извън компетентността на Съда в рамките на производството по обжалване.
- 114 Ето защо шестото основание трябва да се отхвърли като недопустимо.

По седмото основание, изведено от обработването на исканията за събиране на доказателства

Доводи на страните

- 115 Със седмото си основание жалбоподателят упреква Общия съд, че е отхвърлил исканията за събиране на доказателства, предявени в първоинстанционното производство, тъй като те не били относими и по-специално в точка 201 от обжалваното съдебно решение, тъй като тези искания не са от естество да изменят констатацията, че обменът на чувствителна търговска информация, по-специално тази относно прогнозите за повишаване на цени между конкуренти, осъществен в Италия в рамките на Euroitalia, представлява нарушение на член 101 ДФЕС. Освен това посочените искания за събиране на доказателства щели да позволят да се изясни действителното положение на италианския пазар и да се докаже, че разглежданата информация не представлява секретни данни.
- 116 Комисията смята, че това основание е недопустимо и във всички случаи трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

- 117 Що се отнася до преценката на съда в първоинстанционното производство на исканията за процесуално-организационно действие или събиране на доказателства, следва да се припомни, че Общият съд самостоятелно преценява евентуалната необходимост от допълване на данните, с които разполага по висящите пред него дела (вж. решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 67, и от 22 ноември 2007 г., Sniace/Комисия, C-260/05 P, EU:C:2007:700, т. 77). Наличието или липсата на доказателствен характер на материалите по делото попада в обхвата на неговата самостоятелна преценка на фактите, която остава извън контрола на Съда в рамките на производството по обжалване, освен в случай на изопачаване на представените на Общия съд доказателства или когато от съдържащите се в преписката документи проличава неточност на фактическите констатации на последния (вж. по-специално решение от 7 октомври 2004 г., Mag Instrument/CXВП, C-136/02 P, EU:C:2004:592, т. 76).
- 118 Така, според практиката на Съда, дори формулирано в жалбата искане за изслушване на свидетели да посочва точно фактите, по които следва да се изслуша(т) свидетелят или свидетелите, и съображенията, обосноваващи изслушването им, Общият съд трябва да прецени относимостта на искането с оглед на предмета на спора и необходимостта от изслушване на посочените свидетели (решение от 17 декември 1998 г., Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P,

EU:C:1998:608, т. 70 ; определение от 15 септември 2005 г., Marlines/Комисия, C-112/04 P, непубликувано, EU:C:2005:554, т. 38, и решение от 22 ноември 2007 г., Sniace/Комисия, C-260/05 P, EU:C:2007:700, т. 78).

- 119 Следователно при упражняване на суверенната си преценка на фактите Общият съд правилно е могъл да приеме в точка 201 от обжалваното съдебно решение, че поисканите от жалбоподателя свидетелски показания не са от естество да изменят констатацията в точка 129 от обжалваното съдебно решение, че разглежданият обмен на чувствителна търговска информация, осъществен в Италия в рамките на Euroitalia, представлява нарушение на член 101 ДФЕС, поради което предявените от жалбоподателя искания за събиране на доказателства не са необходими.
- 120 Следователно седмото основание трябва да се отхвърли като недопустимо.
- 121 Като се има предвид, че нито едно от изложените от жалбоподателя основания не е уважено, жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

- 122 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.
- 123 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане жалбоподателят да се осъди да заплати съдебните разноски и той е загубил делото, следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в настоящото производство по обжалване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Mamoli Robinetteria SpA да заплати съдебните разноски.

Подписи